

ва все по-хубаво и по-прѣкрасно, жената тихо попита:

— Наистина ли си богъ?

Но Буда отвърна:

— Не, ти помогна не на богъ, а на мене, на едного отъ твоитѣ братя; нѣкога азъ бѣхъ князь, а сега съмъ пустинникъ и въ течение на тежки, дълги години денемъ и нощемъ диря оная свѣтлина, която трѣбва да освѣти живота на хората. . . Твоятъ даръ, мила сестро, възстанови моитѣ сили. Но кажи, щастлива ли си ти въ своя животъ?

— Какъ да не съмъ щастлива — смирено отвърна жената — когато слънцето на щастието ми свѣти въ милостъта на моя съпругъ и въ усмивката на моето дѣте, като прѣскатъ топлота и свѣтлина въ цѣлата ни къща! Но азъ мисля, че ще ни сполети такава врѣме, когато ще бждемъ още по-щастливи. Ето защо азъ не зная що е страхъ, ето защо моятъ животъ тече радостно; ала азъ не забравямъ и ония, които живѣятъ въ скръбъ и нищета, въ болести и бѣди, и гледамъ да не пропусна случай да сторя нѣкое добро.

— Ти можешъ да учишъ учителитѣ, — рече Буда: твоитѣ прости рѣчи сж по-мждри отъ мждростъта. Както вдъхновениятъ отъ любовъ гжльбъ намира пжтя къмъ къщи, така и ти, водена отъ любовта, вървишъ по правъ пжтъ. Нека миръ и радостъ те огрѣватъ прѣзъ цѣлия ти животъ!

Прѣзъ тая нощъ на Буда се откри, че земнитѣ страдания не могатъ да се прѣмахнатъ, докато има животъ; но тѣ могатъ да бждатъ облекчени, ако хората станатъ милосърдни и състрадателни едни къмъ други.